La Comédiathèque

DIMARTS 13

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Dimarts 13

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Jordi i Cristina han convidat a sopar una parella d'amics. Però la Natàlia arriba sola, destrossada: s'acaba d'assabentar que l'avió que havia de portar el seu marit de tornada a Barcelona s'ha estavellat al mar. Mentre esperen notícies amb la possible vídua per saber si el Pau és un dels supervivents, descobreixen que els ha tocat el pot de l'Euromilions d'aquest dimarts 13. A partir d'aquell moment, la consigna és dissimular l'alegria.
I això només és el començament d'una nit plena de sorpreses…

PERSONATGES
Jordi
Cristina
Natàlia
Pau (opcional)

© La Comédiathèque

El saló d'un pis de l'Eixample de Barcelona, on viu una parella de classe mitjana amb pretensions culturals. Un quadre d'avantguarda és a terra, recolzat a la paret del fons. La resta ja és dins de caixes. En un racó, un arbre de Nadal guarnit. No hi ha ningú a l'escenari. Sona el telèfon i se sent el missatge del contestador:

Jordi *(veu en off)* – Hola! Heu trucat a casa del Jordi i la Cristina. En aquests moments ens ha detingut la policia per un petit assumpte de frau fiscal amb Hisenda, però ens podeu deixar un missatge després del senyal. Us trucarem així que ens deixin en llibertat. Endavant, és el vostre torn…

Se sent el senyal i, tot seguit, un missatge:

Pau *(veu en off)* – Ei, hola, soc el Pau. Com va? Que burro que soc, si no em pots contestar… Bé, que això del sopar continua endavant, però…

Entra el Jordi amb una bossa del súper en una mà i una barra de pa sota el braç. Com que va carregat, ni es molesta a agafar el telèfon i es limita a escoltar la resta del missatge.

Pau *(veu en off)* – … arribarem més aviat cap a dos quarts de nou. El meu avió aterra al Prat. Entre sortir de l'aeroport, recollir la maleta, passar per casa i venir amb cotxe amb la Natàlia… Ah, per cert, gràcies per la maleta. Us la tornaré aquesta nit. Fins ara! I no us hi mateu gaire, eh? És un sopar entre amics…

El Jordi deixa les bosses a la cuina i torna amb un bric de vi barat. Es treu la gavardina, agafa una gerra de vidre d'un armari, obre el bric, posa un embut a la gerra i l'omple. Entra la Cristina.

Cristina – Hola! Com va?

Jordi – Ha trucat el Pau. Arribaran una mica tard.

Cristina – Millor, perquè nosaltres tampoc no anem gaire bé de temps…

Es treu l'abric.

Cristina – Aquí ens pelarem de fred, no? Fa més fred que al carrer…

Jordi – He apagat la calefacció. Hem d'estalviar, no?

Finalment, la Cristina es fixa en el que fa el Jordi.

Cristina *(sorpresa)* – Què fas?

Jordi – Ja ho veus, estic decantant el vi. Diuen que ha de respirar una mica abans de beure-te'l. Que així és més bo.

Cristina – Tampoc calia gastar-se els diners en un vi de gran anyada… Posats a estalviar, m'estimo més estalviar en vi que en calefacció…

Jordi – És vi de la terra. No em preguntis de quina terra. De la Unió Europea, segur que no. A un euro i escaig el litre al Lidl. Oferta especial de Nadal…

Cristina – I per què el poses a la gerra, doncs?

Jordi *(irònic)* – M'ho ha aconsellat el sommelier del Lidl. Perquè aquest nèctar tan preuat desplegui totes les seves notes de fruita vermella i de vainilla. Amb un lleuger regust de raïm, això sí… *(Tornant a parlar seriosament.)* Tu què creus? Prefereixes que plantem el bric al mig de la taula?

Cristina – Ah, és clar…

Jordi – I tampoc li farà cap mal, a aquest vinagre, que li toqui una mica l'aire. El vi barat és com l'aigua de l'aixeta. Més val deixar-lo reposar abans de beure'l. Que els gasos tòxics tinguin temps d'evaporar-se i els metalls pesants es dipositin al fons…

Cristina – Has fet la compra?

Jordi – He agafat una empanada de carxofes congelada a La Sirena. Només cal descongelar-la.

Cristina – Una empanada de carxofes?

Jordi – També estava d'oferta… Amb una amanida…

Cristina – Bé, prepararé l'aperitiu.

La Cristina comença a treure gots.

Cristina – Has passat per l'oficina de treball del SOC?

Jordi – Sí…

Cristina – I què?

Jordi – M'han ofert unes pràctiques…

Cristina – Unes pràctiques…?

Jordi – Amb un restaurador.

Cristina – Fantàstic! És el que volies, no?

Jordi – Un restaurador de quadres…

Cristina – De quadres? Però si tu vas estudiar a l'escola d'hostaleria!

Jordi – Ja saps com van les coses al SOC… Es deuen haver confós.

Cristina – Però els has dit que eres cap de cuina? Què t'han contestat?

Jordi – Que avui dia cal ser polivalent, es veu…

Cristina – És increïble. Abans que t'acomiadessin, eres el cap d'una brigada de cuiners en un hotel. I ara què faràs, en un taller de restauració de quadres? Posar-hi marcs?

Jordi – Suposo… Però tranquil·la, a casa continuaré sent el teu xef particular.

Cristina – Que ets burro. I hi has anat?

Jordi *(girant-se cap al quadre)* – He aprofitat per fer taxar la nostra obra d'art…

Cristina – Ah, sí… Aquella porqueria que vas comprar per una fortuna fa deu anys al teu amic de Belles Arts…

Jordi – Va ser just després del seu primer intent de suïcidi… Ho vaig fer per donar-li un cop de mà. I vaig pensar que només podia anar guanyant valor…

Cristina – A veure si almenys ens permet pagar la calefacció… I per quant te l'ha taxada, aquesta obra mestra, el teu restaurador?

Jordi – Un bon centenar d'euros…

Cristina – Et va costar mil cinc-cents euros!

Jordi – Però has vist com es va disparar el preu dels quadres de Van Gogh després de morir?

Cristina – Només ens queda esperar que el teu geni de la pintura aconsegueixi suïcidar-se abans que nosaltres ens morim de fred… Ni tan sols podem esperar que es revalori el marc: no en té…

Jordi – Aquest és el problema de la pintura moderna…

Cristina – Espero almenys que el Pau ens torni els mil euros que li vas deixar tan generosament. Així podríem pagar el guardamobles mentre esperem el pis de protecció oficial que ens va prometre el teu amic de l'ajuntament… Per cert, n'hi has parlat?

Jordi – A qui?

Cristina – Al Pau! Dels nostres mil euros!

Jordi – No sé si és ben bé el moment… Ell tampoc no ho té fàcil, saps? La seva empresa l'acaba de traslladar a un centre d'atenció telefònica a Saragossa. A Saragossa, imagina't! Era director de recursos humans en unes oficines de la Diagonal… I la Natàlia, amb el sou de mestra a mitja jornada…

Cristina – Doncs jo, a la feina, en faig tres, de mitges jornades! I ni així ens arriba per pagar les factures!

Jordi – D'acord, n'hi parlaré aquesta nit…

Sona el telèfon.

Cristina – Ah, deuen ser ells… *(Despenja.)* Digui…? Sí, hola, Natàlia, com va? Ah, entesos… No, no, cap problema, Natàlia… D'acord, t'esperem… Fins ara, Natàlia… *(Penja.)* Era la Natàlia…

Jordi – Sí, no sé per què, però tan bon punt has despenjat i has dit «Hola, Natàlia», ja he sospitat que era ella…

Cristina – L'avió del Pau porta retard, o sigui que ella ve sola amb cotxe…

Jordi – I ell?

Cristina – Li ha deixat un missatge a la bústia de veu perquè vingui directament aquí. Em sembla que farem l'aperitiu sense ell…

Jordi – També és tenir ganes d'agafar l'avió per tornar de Saragossa…

Cristina – Sí… Però avui dia, amb les companyies de baix cost, un vol de Saragossa a Barcelona fent escala a Londres et pot sortir més barat que un bitllet de metro…

El Jordi s'hi acosta i l'abraça.

Jordi – Au, va, ens en sortirem.

Cristina – És clar… I mentre estiguem junts no ens pot passar res de greu, oi?

Jordi – Prefereixo beure vi de bric amb tu que destapar una ampolla de Veuve Clicquot amb qualsevol altra.

Cristina – La sort canviarà, ho pressento. Ja s'acosta Nadal. I avui és dimarts tretze, no?

Jordi – Potser ens tocarà l'Euromilions.

Cristina – Però si no hi juguem…

Jordi – Vaig fer una aposta a l'administració de loteria quan vam anar a veure la teva mare a Puigcerdà… Em vaig basar en el número del meu expedient de l'atur per triar els cinc números i les dues estrelles…

Cristina – Ara sí que em quedo més tranquil·la…

Es fan un petó.

Jordi – I la Natàlia? Ja ve cap aquí?

Cristina – Fa un quart d'hora que dona voltes aquí baix buscant lloc per aparcar…

Jordi – Ah… En aquest barri, a aquestes hores…

Cristina – És clar, si tinguessin un Smart com nosaltres, en comptes d'aquell tros de Mercedes tot terreny, li seria més fàcil aparcar…

Jordi – Tenen dos nanos, dona. En un Smart només hi caben dues persones.

Cristina – En tindrien prou amb un utilitari! Em pensava que tenien problemes de diners…

Jordi – Sobretot hauria d'aprendre a aparcar en línia…

La Cristina comença a treure les ampolles. Sona el timbre de la porta.

Cristina – Ho veus? Sempre criticant… Al final ha trobat lloc… Vas a obrir?

El Jordi va a obrir.

Jordi – Hola, Natàlia! Què et passa? Estàs blanca com el paper! Sembla que hagis vist un mort…

La Natàlia entra amb el Jordi. Porta una ampolla de xampany a la mà i, efectivament, sembla destrossada.

Natàlia *(plorant)* – No saps fins a quin punt l'has encertada…

La Cristina s'hi acosta, alarmada.

Cristina – Però què ha passat, Natàlia?

Natàlia – Estava a punt d'apagar la ràdio del cotxe i baixar. Feien les notícies. L'avió del Pau s'ha estavellat al mar…

Jordi – Al mar?

Cristina – Estàs segura que era el seu avió?

Jordi – Però si venia de Saragossa…

Natàlia – Era un vol de baix cost, amb escala a Londres. Han donat el número de vol i el nom de la companyia. No hi ha cap dubte. L'avió ha desaparegut sobre el canal de la Mànega…

La Natàlia esclata a plorar. El Jordi i la Cristina es miren, desconcertats.

Cristina – Escolta, potser el trobaran…

Jordi – El canal de la Mànega tampoc no és tan gran…

Cristina – Potser el pilot ha aconseguit amarar…

Jordi – Entre dos petroliers…

Cristina – Ja ha passat altres vegades…

Jordi – No gaire sovint, però ha passat…

Natàlia – De debò…?

Cristina – Què han dit a la ràdio? Han dit que no hi havia supervivents?

Natàlia – Encara no ho saben…

Cristina – Doncs ho veus?

Jordi – I, al capdavall, l'avió continua sent el mitjà de transport més segur del món! Segons les estadístiques, quan agafes l'avió tens una possibilitat entre un milió de deixar-hi la pell. Més o menys les mateixes que et toqui l'Euromilions, o sigui que ja veus…

La Cristina li llança una mirada de consternació.

Natàlia *(enfonsada)* – I li havia de tocar al Pau… Ja li havia dit que no agafés l'avió un dimarts tretze… Ja ho diu la dita: dimarts, ni casats ni embarcats…

Jordi – Bé, al capdavall només és el canal de la Mànega… Almenys trobaran les caixes negres…

La Natàlia es torna a enfonsar.

Natàlia – Déu meu! Què faré sense ell? Amb les dues criatures i la hipoteca de la casa…

El Jordi i la Cristina es miren, impotents, sense saber què fer.

Natàlia *(planyívola)* – I pensar que encara us devíem mil euros…

Cristina – Però què dius? Això ara és el de menys!

La Natàlia allarga al Jordi l'ampolla de xampany.

Natàlia – Mireu, us havia portat una ampolla de xampany per donar-vos les gràcies. Si ho arribo a saber…

Jordi – Veuve Clicquot… La Vídua Clicquot, en francès… Carai, t'hi has ben lluït…

Natàlia – Això és un malson… Digueu-me que no és veritat!

Jordi – No deu ser una broma, oi?

La Cristina el fulmina amb la mirada.

Cristina – Au, vine, seu. Engegarem la tele, a veure si hi ha notícies, d'acord?

La Cristina engega la televisió. Estan fent anuncis.

Locutor *(veu en off)* – Sabeu quina diferència hi ha entre aquests dos taüts? El preu! Funeràries Estalvi, perquè morir també surt car… *(La Cristina canvia de canal.)* Lleó, avui no és precisament el vostre dia de sort…

Natàlia – Jo soc Lleó…

Locutor *(veu en off)* – Eviteu els viatges…

Cristina – Però no eres tu qui anava a l'avió…

Locutor *(veu en off)* – I si no teniu més remei que viatjar, més val el tren que l'avió…

Natàlia – El Pau també és Lleó…

Cristina – Més val que posem la ràdio…

Locutor *(veu en off)* – … Seixanta milions d'euros. Aquest és el pot de l'Euromilions d'aquest dimarts tretze. D'aquí a uns instants, el resultat del sorteig… *(La Cristina canvia d'emissora.)* Continuem sense notícies del vol 32 bis de la companyia Quatre Rals Airways, procedent de Saragossa i amb destinació a Barcelona, via Brussel·les i Londres…

Natàlia – Ho veieu? És el seu vol…

Locutor *(veu en off)* – Sembla que el pilot ha emès un senyal de socors just abans que l'avió desaparegués de les pantalles del radar. Us mantindrem informats tan bon punt ens arribin dades més precises…

La Cristina apaga la ràdio.

Cristina – Ens toca esperar… De moment no hi podem fer res més… Et serviré una copa, et farà passar una mica el disgust.

Jordi – Tampoc destaparem el xampany, no?

Natàlia *(veient la gerra)* – Prendré una copa de vi. Ja que està obert…

Cristina – Segur que no prefereixes una altra cosa?

Natàlia – Així ja està bé, de debò…

El Jordi serveix una copa a la Natàlia, que se la beu d'un glop sota les mirades una mica inquietes dels altres dos.

Natàlia *(al Jordi)* – Ho veus? Amb això que m'està passant, ja no tinc gust per res… No soc capaç ni d'apreciar un bon vi…

Jordi – Ja…

Natàlia – Ai, Déu meu, la meva mare!

Cristina – També anava a l'avió?

Natàlia – Els nens són a casa seva. Si estan mirant la tele…

La Natàlia marca un número al mòbil amb presses.

Natàlia – Mama? Sí, ja ho sé, ja me n'he assabentat… Els nens no deuen estar mirant la tele, oi? Ja són al llit? *(Sospir d'alleujament.)* No, ara no tinc gens de ganes de parlar-ne… Ja et trucaré, d'acord… Escolta, guarda't el condol per a més endavant… Encara no és mort, oi? Sí, és probable, però no és segur, o sigui que, si us plau… De tota manera, sempre l'has odiat… Quantes vegades m'has dit que no era un home per a mi… Que n'hauria pogut trobar un de millor… I a la merda!

La Natàlia penja, furiosa. El Jordi i la Cristina se la miren, una mica incòmodes però comprensius.

Natàlia – No ha pogut suportar mai el Pau… Estic segura que en el fons se n'alegra…

Cristina – Au, no diguis això…

Natàlia – El dia del nostre casament va posar l'excusa que el meu pare estava malalt per no venir a la cerimònia…

Jordi – Però el teu pare estava malalt de debò, no? Es va morir pocs mesos després…

Natàlia – Sí, el dia que va néixer el Max… Expressament per fotre'm…

Cristina – Vols que et vagi a buscar un calmant?

Natàlia – Em sap greu atabalar-vos amb tot això… No us vull espatllar la nit. *(S'aixeca.)* Val més que me'n vagi…

Cristina – Però, Natàlia! Que no som amics? De què serveix tenir amics si no hi pots comptar en moments com aquests?

Natàlia *(tornant a seure)* – Sabia que podia comptar amb vosaltres… I la veritat és que no tinc gaire ganes de trobar-me tota sola a casa, davant de l'arbre de Nadal, pendent de la ràdio mentre espero el veredicte…

Jordi – Potser hauríem d'escoltar si hi ha alguna novetat…

Natàlia – No sé si ho vull saber… *(Pausa.)* Va, engega-la…

Cristina – D'acord.

La Cristina torna a engegar la ràdio.

Locutor *(veu en off)* – … Els avions que sobrevolen la zona han localitzat una gran taca de combustible a la superfície de l'aigua. Però encara no se sap si prové de l'avió de la companyia Quatre Rals Airways que, us recordem, ha caigut al canal de la Mànega fa tot just una hora. Estem pendents de connectar amb el nostre enviat especial, a bord d'un dels helicòpters de rescat… Mentrestant, i sense transició, els resultats de l'Euromilions…

Natàlia – Una taca de querosè… Això vol dir que l'avió s'ha estavellat… Com voleu que hi hagi supervivents…?

El Jordi i la Cristina no saben gaire què dir per animar-la.

Locutor *(veu en off)* – … Els cinc números guanyadors són l'u, el dos, el cinc, el set i el nou; i les estrelles, el sis i el deu…

El Jordi es queda com petrificat.

Cristina – Si el pilot ha aconseguit amarar, alguns passatgers poden haver sortit abans que l'avió s'enfonsés…

Locutor *(veu en off)* – L'afortunat guanyador s'embutxacarà, doncs, la bonica suma de seixanta milions d'euros. Una quantitat que li permetrà afrontar el futur amb…

La Cristina apaga la ràdio.

Jordi – És que…

Natàlia – Què?

Jordi – No, no, res…

Cristina – Tu ja has agafat l'avió altres vegades. Recorda què expliquen les hostesses abans d'enlairar-se. Les mascaretes d'oxigen que cauen automàticament, les armilles salvavides sota els seients, les sortides d'emergència a cada extrem de l'avió, els tobogans d'evacuació, tot això… Hi ha tot un protocol en cas de perill… Ho tenen tot previst…

El Jordi es treu dissimuladament de la butxaca el resguard de la sol·licitud de l'atur i se'l mira.

Natàlia – Les hostesses… Ja! Mirar-les, el Pau sí que les mira… Ara, escoltar què diuen… Ja saps com són els homes…

Jordi – Hòstia puta!

Natàlia – Mira, tu mateix, Jordi. Tu saps què diuen?

El Jordi es queda descol·locat.

Jordi – Què? Qui?

Natàlia *(a la Cristina)* – Ho veus? Què et deia?

Cristina *(al Jordi)* – L'hostessa, què diu abans de l'enlairament? En cas de… despressurització de la cabina.

Jordi *(fora de si)* – Els… Els paracaigudes sota els seients, el tub per fer submarinisme que cau del sostre, les aletes a la guantera, tot això?

La Cristina mira el Jordi amb retret.

Cristina *(a la Natàlia)* – I no t'ha trucat ningú?

Natàlia – El Pau deu ser al fons del canal de la Mànega. Com vols que em truqui?

Amb el cap en un altre lloc, el Jordi ha tornat a engegar la tele.

Locutor *(veu en off)* – Us recordem que els números premiats de l'Euromilions d'aquest dimarts tretze són l'u, el dos, el cinc, el set i el nou; i les estrelles, el sis i el deu. El premi és de seixanta milions d'euros…

El Jordi torna a examinar el resguard.

Jordi – Hòstia puta…

La Cristina apaga la tele.

Cristina – No, vull dir… Segur que hi ha un equip de suport psicològic… En aquests casos sempre en posen un… Per avisar els familiars, donar-los suport… Tot això…

Jordi *(a la Cristina)* – Et puc dir una cosa?

Cristina – Què?

Jordi – En privat…

Comença a sonar el mòbil de la Natàlia.

Cristina – Ho veus? Deuen ser ells…

Natàlia – No sé si ho vull saber…

El telèfon continua sonant.

Cristina – Vols que contesti jo?

Natàlia – Ai, sí, sisplau…

La Cristina contesta.

Cristina – Digui… Sí… No… Ah, entesos… Ah, sí?… No, no… Sí, sí, estem molt contents, és clar. D'acord, gràcies…

La Cristina deixa el telèfon.

Natàlia – I doncs?

Cristina *(atordida)* – Era el teu ginecòleg… Pels resultats de l'anàlisi de sang…

Natàlia – I què?

Cristina – Doncs… Que sí, que estàs embarassada…

Natàlia *(desolada)* – Ai, Déu meu…

Cristina – Et serveixo una altra copa de vi?

Natàlia – Sí, gràcies…

La Cristina li torna a omplir la copa.

Jordi *(a la Cristina)* – Escolta… T'he de dir una cosa urgentment…

Cristina *(al Jordi)* – Et sembla que és el moment?

Jordi – És molt important, t'ho asseguro…

La Natàlia es fixa en el quadre.

Natàlia – És ben estrany, aquest quadre, no us sembla…?

Cristina – Eh… Sí, una mica…

La Cristina li dona la copa.

Natàlia – El paio que ha pintat això devia estar ben deprimit. *(Al Jordi.)* És amic teu?

Jordi – Sí, bé… Em sembla que és hongarès.

Natàlia – Ah, sí, es nota. *(Al Jordi.)* S'ha suïcidat?

Cristina – Encara no, per desgràcia…

La Natàlia buida la copa d'un glop.

Natàlia *(a la Cristina)* – Va, serveix-me'n una altra…

Cristina – Potser no hauries de beure tant, tampoc. En el teu estat…

Jordi *(sense saber què dir)* – Així doncs… espereu una criatura? Quina alegria, no?

La Cristina el fulmina amb la mirada.

Jordi *(a la Cristina)* – De debò, he de parlar amb tu…

Natàlia – Tens raó, em roda el cap. Sortiré un moment al balcó a prendre l'aire.

Cristina – Vols que vingui amb tu?

Natàlia – Gràcies. Necessito estar una mica sola…

Cristina – D'acord.

La Natàlia surt al balcó. El Jordi espera amb impaciència que desaparegui.

Jordi – No endevinaràs mai què ens acaba de passar!

Cristina *(amb el cap en un altre lloc)* – Embarassada… Te n'adones?

Jordi – Estàs embarassada? Però si és fantàstic! Mira, fa un quart d'hora m'hauria semblat una catàstrofe natural. Però ara m'ho prenc tot pel costat bo. I saps per què?

Cristina – Que no soc jo, la que està embarassada!

Jordi – Ah, no?

Cristina – És ben veritat que no escolteu res del que us diem…

Jordi – Qui està embarassada, doncs?

Cristina – La Natàlia! Te n'adones? El mateix dia s'assabenta que el seu marit ha desaparegut en un accident d'avió i que espera un fill seu…

Jordi – I com saps que és seu?

Cristina *(esbalaïda)* – No ho sé… Intuïció femenina…? Com que els altres dos són seus i el Pau és el seu marit, és el primer nom que m'ha vingut al cap. Que burra, oi?

Jordi – Bé, en tot cas no és aquesta la qüestió… Saps què?

Cristina – Què?

Jordi – Ens ha tocat!

Cristina *(mirant cap al balcó)* – Déu meu!

Jordi – Impressiona, oi?

Cristina – La Natàlia! Està passant per sobre de la barana del balcó!

El Jordi es gira i veu l'escena.

Jordi – Hòstia puta! Aquesta dona ens fotrà la guitza tota la nit? Que salti i acabem d'una vegada. Total, som al primer pis. Tampoc no es faria gaire mal…

Sense fer-li cas, la Cristina s'acosta a la finestra.

Cristina – Natàlia, sisplau! No ho facis! Pensa en els teus fills! Que som a Nadal!

Natàlia – Promet-me que si salto te'n faràs càrrec. No deixaràs que se'ls enduguin els serveis socials, oi?

Cristina – Sí, t'ho prometo…

Jordi – Només ens faltava això…

Cristina – Vull dir que no, que no saltis! *(Al Jordi.)* Digues alguna cosa, tu!

Jordi – Per cuidar els nens ja hi ha la teva mare, no?

Natàlia – M'estimo més que se'ls enduguin els serveis socials.

Cristina – Potser hauríem de trucar als bombers…

Jordi – Tranquil·la, que no hi ha cap incendi. Ja la faré baixar, jo…

Natàlia – No us acosteu o salto!

Cristina – Què fem?

Jordi – Espera, ara torno…

Cristina – No em deixis sola!

El Jordi desapareix pel passadís.

Natàlia *(desesperada)* – Jo també m'estavellaré aquí baix. Com un avió sense ales. Aniré a retrobar-me amb el meu Pau…

Cristina – De debò creus que això és el que ell voldria? Segur que preferiria que et quedessis viva per cuidar els vostres fills. I imagina't que no fos mort de debò. Truca a la porta i et troba esclafada al peu del balcó.

Se sent un timbre, però no és el de la porta, sinó el del mòbil de la Natàlia.

Cristina – Ho veus? Potser és ell… Va, contesta…

Natàlia *(vacil·lant)* – Sí…?

Cristina *(cap al lloc per on ha desaparegut el Jordi)* – Espero que no torni a ser el ginecòleg per dir-li que, al final, són bessons…

Natàlia – Sí, digui… N'estan segurs? D'acord. No, no, no pateixin. Moltes gràcies, em quedo al costat del telèfon…

Cristina – Què passa?

Natàlia – Eren ells… L'equip de suport psicològic…

Cristina – I doncs?

Natàlia – Han trobat supervivents… El Pau podria ser un d'ells…

Cristina – Però això és fantàstic! Ho veus? Imagina't que haguessis saltat, en un moment de desesperació…

Torna el Jordi.

Jordi – Sí, com a mínim s'hauria torçat el turmell…

Cristina – Va, baixa d'aquí… *(Al Jordi.)* Li acaben de trucar els del servei d'emergències. Han trobat supervivents…

Jordi – Ja ho sé…

Cristina – Ho has sentit?

Jordi – He estat jo qui li ha trucat.

Cristina – Què?

Jordi – Havia de trobar la manera de fer-la baixar d'allà…

La Natàlia torna a entrar al menjador.

Natàlia – Tens raó… He de tenir esperança. Sento que el Pau encara és viu. Ho sé…

La Cristina fulmina el Jordi amb la mirada.

Cristina – Tampoc t'engresquis abans d'hora… I com saben que el Pau podria ser un dels supervivents?

Natàlia – Han localitzat un home aferrat a una maleta. I que crida: Natàlia, Natàlia…

La Cristina torna a fulminar el Jordi amb la mirada.

Natàlia – Com saben que em dic Natàlia?

Cristina – Sí, jo també m'ho pregunto…

Jordi – Bé, tanco la finestra, eh? I no deixis que s'hi torni a acostar, d'acord?

Cristina – I què li direm si truca el servei d'emergències de debò?

Jordi – Segur que a l'avió hi havia més d'un passatger que tenia una dona que es deia Natàlia. Per no parlar de les amants…

Natàlia – M'he oblidat d'apuntar el seu número… Els volia preguntar si hi podia anar per ajudar en la recerca. Tornaré a trucar a l'últim número…

Cristina *(amb contundència)* – Jo de tu no ho faria…

La Natàlia la mira sorpresa.

Cristina – Deuen anar de bòlit, saps? Quan tinguin notícies més concretes et tornaran a trucar…

Jordi – De debò que he de parlar amb tu.

Cristina – Digues…

Jordi – En privat…

Cristina – No la podem deixar tota sola. Imagina't que truca la policia per anunciar-li la mort del Pau i torna a enfilar-se a la barana?

Jordi – Sortim nosaltres al balcó!

Cristina – M'estàs decebent, Jordi… M'estàs decebent molt… Em pensava que t'importaven més els teus amics. Estem parlant del Pau! El teu amic de l'institut! I de la Natàlia, la meva millor amiga! Van ser els testimonis del nostre casament. Bé podem sacrificar una nit per fer-li costat en aquesta desgràcia!

Jordi – Ens ha tocat l'Euromilions.

Cristina – Quant?

Jordi – Seixanta milions.

Natàlia – Al final sí que em prendria una altra copa de vi. Amb tantes emocions…

Cristina *(seca)* – Doncs ja saps on és la gerra, no? O prefereixes que et portem el bric i una palleta?

La Natàlia encaixa el cop.

Natàlia – Bé, em sembla que us deixaré… Ja us he molestat prou.

La Cristina es refà.

Cristina – Perdona. No volia dir això. *(Li torna a servir vi.)* Però tots plegats estem una mica nerviosos, no? També hauries de menjar alguna cosa, si no et trobaràs malament… *(Al Jordi, en un apart, mentre la Natàlia es beu la copa.)* Em sembla que és el moment d'encolomar-li la teva empanada de carxofes…

El Jordi surt un moment cap a la cuina.

Cristina – Nosaltres també l'estimàvem molt. O sigui que, és clar, estem trasbalsats per la mort del Pau. Vull dir per la possibilitat que hagi mort… Al mateix temps, cal saber girar full, no? Només es viu una vegada.

El Jordi torna amb un tros d'empanada i el passa a la Cristina.

Cristina *(oferint el tros d'empanada a la Natàlia)* – S'ha de saber gaudir de les coses bones de la vida…

La Natàlia fa una mossegada a l'empanada.

Natàlia – No està gens malament… De què és?

Cristina *(hipòcrita)* – Ha cuinat el Jordi. De què era, això…?

Natàlia *(amb la boca plena)* – Mentre no sigui de carxofes… És l'única cosa que em fa al·lèrgia. De fet, ja ni recordo quin gust fan. L'única vegada que en vaig menjar va ser a casa de la meva àvia, a Galícia. Vaig acabar a urgències…

Els altres dos es miren, consternats.

Natàlia – La sort de les carxofes és que no corres el risc de menjar-ne sense adonar-te'n…

La Cristina arrabassa el tros d'empanada a la Natàlia.

Cristina – Bé, doncs potser vols passar directament a les postres…?

La Natàlia no es troba gaire bé.

Natàlia – Em sembla que aniré a vomitar… Mira que normalment tot se'm posa bé. Sobretot les coses tan bones com aquesta… Deu ser l'estrès…

Se'n va cap al bany. Tan bon punt desapareix, la Cristina deixa esclatar l'alegria.

Cristina – N'estàs segur?

Jordi *(ensenyant el resguard)* – Els números del meu expedient de l'atur! Han sortit tots! Ho acaben de dir a la ràdio! No ho has sentit? Seixanta milions, te n'adones? Ens podem comprar un Airbus! Bé, de segona mà, potser. Però en bon estat…

Cristina – Però això és una bogeria!

El Jordi serveix dues copes de vi i n'allarga una a la Cristina per brindar.

Jordi – Té, tasta per última vegada el vi de bric del Lidl, perquè recordis bé quin gust fa. Perquè no crec que en tornis a beure mai més…

Brinden.

Cristina – És increïble… No és cap broma, oi?

Jordi – A mi també em costa de creure. Però he comprovat els números tres vegades. T'ho juro, som nosaltres! Ens ha tocat! El gran pot de l'Euromilions de dimarts tretze!

Torna la Natàlia.

Cristina – No endevinaràs mai de què ens acabem d'assabentar!

Natàlia – Han tornat a trucar? És ell? És viu?

Jordi *(incòmode)* – Eh, no… Encara no n'estan segurs…

Cristina – Però han localitzat una maleta que s'assembla molt a la seva. Una maleta Vuitton. Surant a l'aigua…

Natàlia – I doncs, quina és la bona notícia?

Cristina – Doncs… Això… *(Histèrica.)* Que podrem recuperar la maleta!

El Jordi intenta calmar la Cristina amb un gest.

Jordi – Perdona-la… Són els nervis…

Natàlia – Teniu raó. És insuportable, aquesta espera… Encara que sigui viu, només d'imaginar-me el Pau tot sol, aferrat a la maleta, enmig del canal de la Mànega, en ple hivern… Mentre nosaltres estem aquí tan tranquils i calentons… Se'm glaça la sang. Tampoc fa gaire calor aquí, oi? O és cosa meva…

Jordi *(amb un aire de complicitat)* – Ara ja podem tornar a engegar la calefacció, oi, Cristina? La posaré al màxim…

Surt per tornar a engegar la caldera.

Natàlia – Quant de temps s'hi pot aguantar, creus, a les aigües gelades del canal de la Mànega, al desembre?

Cristina – Depèn… Era més aviat fredolic, no?

Natàlia – Ai, Déu meu…

Torna el Jordi.

Jordi – He posat el termòstat a vint-i-cinc… *(Fent l'ullet a la Cristina.)* Així, si hem de marxar de cop i volta al Carib, no patirem un xoc tèrmic…

Natàlia – Us n'aneu de vacances…?

Jordi – No, bé… I per què no?

Natàlia – Jo de vosaltres evitaria l'avió…

Cristina – Sí, potser és més prudent. Diuen que les desgràcies mai no venen soles… I uns dies de talassoteràpia en un hotel de luxe tampoc no estarien malament… Per començar una nova vida amb bon peu…

Natàlia – Feu molt bé de voler aprofitar la vida… Veieu de què depèn el destí? Estàs sopant tranquil·lament amb uns amics un dimarts al vespre i, sense previ avís, et trobes vídua…

Cristina – Sí… O multimilionària en euros!

Natàlia – Ja et pots imaginar que no ens podíem permetre una assegurança de vida… I és estrany, perquè justament en parlava últimament… Per poder pagar almenys els estudis dels nens si passava alguna desgràcia… Devia pressentir alguna cosa… Un mal pressentiment…

Jordi – Sí. Doncs nosaltres, t'asseguro que no ens ho esperàvem. Ens cau a sobre, així, de cop…

Cristina *(a la Natàlia)* – Va, que el pitjor no sempre acaba passant…

Jordi – És tot un xoc… També s'ha de saber pair…

Natàlia – Vosaltres en teniu una?

Cristina – Una què?

Natàlia – Una assegurança de vida! Bé, de defunció…

Jordi – Nosaltres tenim una cosa millor, creu-me.

Natàlia – Et juro que, si se'n surt, a partir d'ara veuré la vida d'una altra manera…

Cristina – Ah, nosaltres també, t'ho prometo.

Natàlia – Tots aquests petits sacrificis que fem cada dia pensant que ja en gaudirem més endavant… I una merda! Valdria més viure al dia. Sense pensar en demà…

Jordi – Tens raó. Jo, demà, deixo de treballar.

Natàlia – Em pensava que estaves a l'atur…

Jordi – Sí, doncs deixo de buscar feina.

Natàlia – Bé, al mateix temps t'has de guanyar la vida. I estalviar una mica. Perquè amb les pensions que ens quedaran… Ai, Déu meu… Em sembla que el Pau, almenys, li sortirà barat a la Seguretat Social…

Cristina – Au, no diguis això…

Natàlia – Com me'n sortiré jo amb els dos petits…?

Cristina – Ens tens a nosaltres… Oi, Jordi? Si vols, ens en podem quedar un, per treure't una mica de feina!

Jordi *(no gaire entusiasmat)* – Sí, bé…

Natàlia – És molt amable de part vostra, però… Ja us devem mil euros…

Cristina – Saps què? Us els regalem, aquests mil euros. Ara ja no ens ve d'aquí, no? Oi, Jordi?

Jordi – Sí, sí, no… És clar… Us els podeu quedar…

Natàlia *(emocionada)* – Em fa molt de bé saber que puc comptar amb uns amics com vosaltres… Sé què representen mil euros per a vosaltres… Sobretot ara, amb el Jordi sense feina. Mira, si els demanés al banc, no sé pas si me'ls deixarien. Amb la calerada que fan especulant a costa nostra… I vosaltres… que ni tan sols us podeu permetre engegar la calefacció en ple desembre… Excepte quan teniu convidats… Per cert, ara hi fa una mica de calor, no? No ho trobeu? No voldria que per culpa meva se us disparés la factura de la calefacció…

Jordi – Aniré a abaixar-la una mica…

El Jordi torna a sortir uns segons.

Natàlia – Com els ho diré, als nens…?

Cristina – De moment dormen, oi?

Natàlia – Però un dia o altre es despertaran…

Cristina – Escolta, potser no t'ho hauria de dir, però no em puc creure que sigui mort. Aquesta nit, no…

Natàlia – Per què aquesta nit no?

Cristina – No ho sé, és… com allò que deies abans del teu pare. Que es va morir just el dia que va néixer el teu fill. Expressament per fotre't.

Natàlia – Creus que el Pau ha decidit estavellar-se amb l'avió justament aquesta nit per espatllar-nos el sopar?

Torna el Jordi.

Cristina *(preferint canviar de tema)* – I si tornem a engegar la tele, per confirmar-ho…? És l'hora dels resultats de l'Euromilions… Vull dir que just després fan les notícies…

Sona el telèfon de la Natàlia, interrompent el gest de la Cristina cap a la tele. La Natàlia, petrificada, dubta però finalment agafa el mòbil.

Natàlia – Sí…? Sí, soc jo… *(A la Cristina i al Jordi.)* Són ells! El servei d'emergències… Sí…? Sí, l'escolto…

Els altres dos tenen cara de trobar-se en un bon embolic.

Natàlia – Però vostès ens havien dit que… Entesos… D'acord… Gràcies…

Penja.

Natàlia – Han localitzat cinc supervivents, aferrats a restes de l'avió… Potser un sisè…

Jordi – La primera estrella.

Natàlia – Intenten rescatar-los amb helicòpter, però fa molt mal temps al canal de la Mànega… Encara no saben qui són.

Cristina – T'avisaran així que hagin fet el sorteig… Vull dir el rescat!

Natàlia – No, teniu raó… És com una loteria. És un infern, aquesta espera. Tinc la sensació d'haver jugat a l'Euromilions i d'estar esperant per saber si he encertat els números…

Cristina – I tant… Això també m'ho vaig preguntar quan em vaig casar amb el Jordi… Vull dir… Quants passatgers hi havia, a l'avió?

Natàlia – No ho sé… Era un avió petit… El que venia de Saragossa, fent escala a Londres…

Jordi – Posem-hi un centenar. Si hi ha cinc supervivents… Una possibilitat entre vint. Molt més segur que l'Euromilions…

Natàlia – No he tingut mai sort en el joc…

Cristina – Ja saps què diuen: per guanyar, primer s'ha de jugar…

Natàlia – Ai, Déu meu… Sort que us tinc a vosaltres, si no…

Cristina – No vols anar a descansar una mica a la nostra habitació?

Natàlia – I si tornen a trucar…?

Jordi – Això pot durar hores, saps? Amb la tempesta… Un rescat al mar com aquest és molt complicat… Ni tan sols saben del cert si els podran treure vius de l'aigua. Amb l'aigua a dos o tres graus, imagina't…

Natàlia – De tota manera, no podré dormir mai de la vida.

Cristina – Et puc donar una pastilla per dormir, si vols.

Natàlia – No crec que n'hi hagi prou. En l'estat en què estic…

Cristina – En pots prendre dues o tres. Són molt fluixes…

Natàlia – Sou molt amables, però no us vull prendre l'habitació, a sobre…

Cristina – Nosaltres tampoc no podrem dormir, saps? O sigui que…

Natàlia – Gràcies… Francament, no em pensava que tot això us afectés tant com a mi… *(Mirant el mòbil.)* Merda, l'he desviat a la bústia de veu. Un acte reflex… A veure si m'han deixat cap missatge…

S'allunya una mica per consultar els missatges de veu.

Jordi *(a la Cristina)* – No ens la traurem mai de sobre…

Natàlia – No, encara res…

Cristina – Al capdavall… només fa cinc minuts que han trucat…

Jordi – I, entre nosaltres… Una possibilitat entre vint… Valdria més que et preparessis per al pitjor, eh?

Natàlia – Però abans em deies que…

Cristina – Tampoc no et voldríem donar falses esperances… Oi, Jordi?

Jordi – S'ha de reconèixer que això ja fa olor de taüt…

Cristina – El que vol dir el Jordi, a la seva manera, és que si el Pau és mort de debò, ja ho sabràs prou aviat… No, val més que te'n vagis al llit, creu-me… Vols que et demani un taxi?

Natàlia – He vingut amb cotxe, amb el tot terreny.

Cristina – Ah, sí, és veritat…

Natàlia – I no sé si estic en condicions de conduir.

El Jordi i la Cristina es miren, exasperats.

Natàlia – Però tens raó, aniré a reposar una mica a l'habitació. No dormiré, però… Crec que necessito estar una estona sola…

Jordi – Sí, nosaltres també… Vull dir, sí, és clar, ho entenem perfectament. Oi, Cristina?

Natàlia – Me n'hi vaig…

Cristina – Sí…

La Natàlia surt sota les mirades compungides del Jordi i la Cristina, que tan bon punt ha desaparegut esclaten d'alegria.

Jordi – Hòstia! Seixanta milions!

Torna la Natàlia. El Jordi i la Cristina es queden immòbils.

Natàlia – M'he deixat el mòbil…

La Natàlia torna a sortir.

Cristina – Fins que no vegi la butlleta premiada, no m'ho creuré. A veure…

Jordi – Vaig a buscar-la… *(Fa un pas per anar-hi.)* Merda, és a l'habitació… Amb una mica de sort s'adormirà i ens deixarà en pau. Ara no és el moment d'anar-la a despertar… I si ens bevem la seva ampolla de Veuve Clicquot, mentrestant? Per celebrar-ho…

Cristina – A l'habitació? Jo no he vist res… No deus haver perdut la butlleta, oi? Imagina't que hagi caigut de la tauleta de nit a terra… i hagi acabat a l'aspiradora. Ahir vaig canviar la bossa i aquest matí he baixat les escombraries.

Jordi – No pateixis… Està desada en un lloc ben segur. *(Es disposa a destapar l'ampolla de xampany.)* Intentaré que el tap no peti gaire fort… No fos cas que la despertés.

Cristina – En un lloc segur…? On…?

Jordi – A la meva maleta. A dalt de tot de l'armari… A la butxaca interior… Ni em vaig recordar de treure-la quan vam tornar de Puigcerdà… Ni tan sols recordava que havia jugat a l'Euromilions, t'ho imagines…?

Cristina – Vols dir la teva maleta Vuitton?

Jordi – Sí, és clar… La meva maleta… No em diguis que també has passat l'aspiradora per dins de la maleta… *(Adonant-se de la cara de la Cristina.)* Què?

Cristina – El Pau no tenia maleta per anar a Saragossa… I la Natàlia em va demanar si n'hi podia deixar una…

Al Jordi se li escapa el tap del xampany, que peta amb força.

Jordi – Li has deixat la meva maleta? Has deixat que agafés aquell avió de merda d'aquella companyia de baix cost amb la meva maleta Vuitton?

Cristina – Bé, et recordo que era una Vuitton falsa… Una imitació que vam comprar en un mercat ambulant durant les vacances…

Jordi – Amb una butlleta que val seixanta milions d'euros a dins! Podríem comprar l'empresa que fabrica les de debò!

Torna la Natàlia.

Natàlia – He sentit com una detonació… M'ha despertat… *(Veient la cara desencaixada dels altres dos.)* Quines cares que feu… Teniu notícies, oi? No són bones i no goseu dir-m'ho?

Jordi – Sí, es podria dir així…

Natàlia – Ai, Déu meu!

Cristina – No, bé… No es tracta del Pau…

Jordi – Una mica sí…

Cristina – El Jordi no sabia que li havia deixat la seva maleta… I és clar, li ha fet un xoc… Un xoc emocional, vull dir… Imaginar-se el seu millor amic aferrat a la maleta enmig del canal de la Mànega… Amb els taurons fent-hi voltes…

Natàlia – Hi ha taurons, al canal de la Mànega?

Cristina – No ho sé, m'imagino que sí…

Natàlia – Ai, Déu meu, és veritat, la maleta… Ja us devíem mil euros que trigarem a tornar-vos, i a sobre no tornareu a veure mai més la vostra maleta Vuitton. Sort que era falsa…

Cristina – Encara hi ha esperança, no? *(Mirant el Jordi.)* Vull dir que trobin el Pau… amb la maleta.

Jordi – Tu creus…?

Cristina – Una maleta sura molt millor que un cadàver! Recorda les imatges que es veuen per la tele després d'un accident aeri. Què hi ha surant a l'aigua? Les maletes!

Jordi – Si no pesen gaire, sí…

Cristina *(a la Natàlia)* – Anava gaire plena, la maleta del Pau?

Natàlia – Només havia de passar una nit a Saragossa, així que no es va endur gaire cosa…

Els altres dos recuperen una mica l'esperança.

Natàlia – A part de tots els seus catàlegs de venda, és clar. El paper pesa una tona. Ni tan sols podia aixecar la maleta per ficar-la al maleter quan va marxar. Sort que tenia rodes. No estan pas tan mal fetes, aquestes imitacions. Feu molt ben fet. Per què arruïnar-se comprant-ne una d'autèntica? Però per què voleu saber què hi havia a dins de la maleta?

Cristina – Doncs… Si sura, el Pau s'hi ha pogut agafar. Com a una boia…

Natàlia – Sí, doncs en aquest cas no, eh? És com agafar-se a una enclusa… I de tota manera, l'equipatge va al compartiment de càrrega, no? Se'n va al fons amb el fuselatge de l'avió…

El Jordi llança una mirada assassina a la Cristina.

Cristina – De vegades, quan localitzen les restes de l'avió, les treuen a la superfície. Per recuperar les caixes negres, determinar les causes de l'accident i recuperar les maletes —vull dir els cossos— perquè les famílies puguin fer el dol…

Jordi – Tu creus…?

Cristina – És clar que sí! No sé per què, però no perdo l'esperança. Oi, Natàlia?

Natàlia – Sí, bé…

Cristina – Avui és dimarts tretze, no?

Natàlia – Mai no he entès si porta bona sort o mala sort, el dimarts tretze…

Cristina – Doncs ja ho veus… Una mica de tot!

Jordi *(a la Natàlia)* – Però estàs segura al cent per cent que va marxar amb ella?

Natàlia – Amb la Quatre Rals Airways? Sí, per desgràcia… Jo mateixa li vaig comprar el bitllet per internet…

Jordi *(histèric)* – Amb la meva maleta, collons! Amb la meva puta maleta!

La Natàlia es queda una mica desconcertada. La Cristina fa un senyal al Jordi perquè es calmi.

Natàlia – Bé, crec que ara sí que us deixaré… Aniré a dormir a casa de la meva mare. Almenys seré al costat dels nens quan es despertin. I si tinc notícies, bones o dolentes, us n'informaré. Us ho prometo.

Jordi – Seixanta milions… Seixanta milions, collons! Digueu-me que això és un malson…

Cristina *(a la Natàlia)* – Sí, potser és més assenyat…

Natàlia – Bé, doncs us deixaré dormir…

Jordi – Que et penses de debò que ara podrem dormir?

Natàlia – Us trucaré demà al matí… Ja ho sabreu prou aviat… I jo també, de fet. Tens raó, Cristina. Això pot durar hores. Em prendré una pastilla per dormir quan arribi a casa de la mare…

Jordi – Ah, no! Nosaltres ho volem saber! Ara mateix! Oi, Cristina? No ens quedarem aquí esperant com uns imbècils…

Natàlia – Francament, m'emociona molt… que estiguis tan trasbalsat. Ja sé que el Pau era amic teu… però no em pensava que la seva desaparició t'afectés tant.

Jordi – Torno a engegar la tele…

Locutor *(veu en off)* – Els números premiats són, doncs…

Jordi – Prou, ja ho hem entès…

Natàlia *(preocupada, a la Cristina)* – Potser li hauries de donar un calmant, a ell també, no?

El Jordi canvia de canal.

Locutor *(veu en off)* – Ja és oficial: no hi ha cap supervivent de l'accident aeri al mar de la companyia Quatre Rals Airways. Les persones aferrades a un rai improvisat que en un primer moment s'havien pres per supervivents han resultat ser immigrants sense papers que intentaven arribar a Anglaterra nedant. Naturalment, els han embarcat immediatament en el vol xàrter que els tornarà al país d'origen. Un xàrter de la mateixa companyia, per cert. Desitgem-los almenys bon viatge… I, sense transició, encara es desconeix la identitat del guanyador del gran pot de…

El Jordi apaga la tele, destrossat.

Jordi – Hòstia puta… Cap supervivent…

Sona el mòbil de la Natàlia. L'agafa i mira quin número la truca.

Natàlia – Si és la meva mare, no contesto…

Jordi – La meva maleta Vuitton…

Natàlia – És ell…

Cristina – Ell, qui?

Natàlia – El Pau… A la pantalla hi surt el número del seu mòbil…

Cristina – No pot ser…

Jordi *(sorprès)* – Quina companyia de mòbil tens?

Cristina – Va, contesta!

La Natàlia, blanca com el paper, contesta.

Natàlia – Sí…

El Jordi i la Cristina estan pendents de cada paraula.

Natàlia – Pau? Però d'on em truques? Escolta, gairebé no et sento… Com si em truquessis de molt, molt lluny…

Jordi – No m'estranya… Han dit que no hi havia cap supervivent…

Natàlia – I tu, em sents? Pau…? Hola…? Hola…? *(Es gira cap als altres dos amb un aire dramàtic.)* S'ha tallat…

Silenci sepulcral.

Cristina – Estàs segura que era ell?

Natàlia – No ho sé… La comunicació era molt dolenta…

Jordi – I tant…

Natàlia – En tot cas, la trucada venia del seu mòbil. Era el seu número…

Jordi – El número premiat…

Cristina – Potser ha sortit disparat de l'avió… i s'ha pogut agafar a alguna cosa…

Jordi – La seva maleta…

Cristina – I et truca amb la bateria que li queda.

Natàlia – Ai, Déu meu… Però havien dit que no hi havia cap supervivent… Tot just començava a fer-me a la idea…

Cristina – Sempre hi pot haver un miracle.

Jordi – Un miracle… Encara l'haurien de localitzar a temps abans que se'l cruspissin els taurons…

Natàlia – Us imagineu el Pau, amb aquesta tempesta, tot sol al mig de l'Atlàntic…

Jordi – Del canal de la Mànega…

Cristina – Tampoc no és tan gran, el canal de la Mànega…

Natàlia – En plena nit, aferrat a la teva maleta, perdut en aquell oceà…

Jordi – Al canal de la Mànega, et dic!

Natàlia – Pot haver anat a la deriva… Com s'ho faran per trobar-lo…?

Jordi – És com buscar una maleta en un paller…

Natàlia – Intentaré tornar-li a trucar… Encara que no li quedi gaire bateria, potser tindrà temps de descriure'ns on és. Això facilitarà la recerca…

Cristina – Ara, si està perdut al mig del Pacífic…

Jordi – Al canal de la Mànega, collons!

La Natàlia marca el número i espera amb ànsia.

Natàlia – Sona… Ai, Déu meu, és la seva bústia de veu. Sembla que senti una veu de l'altre món… Pau? Si reps aquest missatge, vull que sàpigues com t'estimo. I els nens també. T'ho prego, Pau. Aguanta. Per mi. Pels teus fills. Per tu també, és clar. Fins que els equips de rescat et localitzin. Un petó molt fort, amor meu…

El Jordi i la Cristina es miren, emocionats.

Natàlia – Et volia confessar una última cosa, Pau. Per descarregar-me la consciència. Perquè potser no hi tornaré a tenir ocasió. O potser no tindré prou valor. Et vaig enganyar una vegada. Una sola vegada. Però no va significar res, t'ho asseguro. I et prometo que el fill que espero és teu. Bé, n'estic gairebé segura. Tinc el pressentiment que sí. Però farem la prova, si vols. Sí, perquè m'he oblidat de dir-t'ho. Estic embarassada, Pau. Tornaràs a ser pare! Ja ho veus. Has d'aguantar!

La Natàlia penja, trasbalsada. Els altres dos es miren, consternats.

Cristina – Si amb això no li venen ganes d'aguantar…

Silenci incòmode.

Jordi – El telèfon…

Cristina – No sento res.

Jordi – No, vull dir el telèfon del Pau. Amb el mòbil el podran localitzar! Hem d'avisar els equips de rescat de seguida. Potser encara hi ha esperança de trobar la maleta… Vull dir de trobar el Pau… Quin número tenen?

Natàlia *(donant-li el telèfon)* – Té, el número és aquí.

El Jordi torna a trucar a l'últim número.

Jordi – Merda, no tinc cobertura. Ho provaré al balcó…

El Jordi surt.

Natàlia – No sé si he fet bé de dir-li això ara.

Cristina – Tu creus…

Natàlia – Va ser fa uns tres mesos. Amb el meu dentista. A la consulta. No sé què em va agafar. O potser va ser l'efecte de l'anestèsia…

Cristina – Doncs digues-li això… Que aquell porc et va drogar per abusar de tu…

Natàlia – Bé, només era anestèsia local, saps? Per una càries petita… Perquè tota la resta, t'asseguro que la vaig notar prou bé… Més que amb el Pau, en tot cas… I tu, no has enganyat mai el Jordi…?

Cristina – Mai, des que ens vam casar…

Natàlia – Bé, només fa sis mesos que esteu casats. Després de quinze anys de viure junts…

Cristina – Sí, doncs no…

Torna el Jordi, i estalvia a la Cristina haver de continuar.

Jordi – Ja està, se n'ocuparan de seguida. I ens tornaran a trucar així que tinguin notícies.

Cristina – Ja he vist com ho fan en una sèrie policíaca a la tele. És molt fàcil localitzar algú amb el mòbil. I en principi és molt ràpid. Bé, en aquest cas és al mig de l'Atlàntic, però vaja…

Jordi – El canal de la Mànega.

Natàlia – Ai, Déu meu. No sé si el cor m'aguantarà. Amb tantes emocions… *(Sona el mòbil.)* Ja?

Cristina – Ho veus…?

Jordi – Va, contesta!

Natàlia – Digui? No, mama, encara no m'han confirmat la seva mort, em sap greu decebre't… No, no tinc la nova adreça de la tieta Mercè. Però no et sembla una mica aviat per pensar en les esqueles? Bé, t'he de deixar, no puc tenir la línia ocupada. Estic esperant una trucada… Això mateix… Les flors? Escolta, fes el que vulguis, m'és ben igual, entesos! *(Penja, furiosa.)* La vida està mal feta. Per què no era la meva mare, la que anava en aquell avió? *(El telèfon torna a sonar i contesta, fora de si.)* Ens deixaràs en pau d'una vegada? Ah, perdoni, em pensava que era la meva mare… Sí, és clar, l'escolto… No, li ho asseguro, no és cap broma… El meu marit havia d'anar en aquell avió i… Bé, d'acord, gràcies… Em tornarà a trucar si hi ha cap novetat?

Penja, desconcertada.

Natàlia – Eren ells… Han aconseguit localitzar el mòbil del Pau…

Cristina – I què?

Natàlia – La trucada venia de l'estació de Saragossa-Delicias…

Aquesta vegada sona el telèfon fix. La Cristina despenja, mecànicament.

Cristina – Digui? *(Sense esma, allargant l'auricular a la Natàlia.)* És ell…

La Natàlia agafa l'auricular.

Natàlia – Pau? Però on ets? Tothom et busca al mig de l'Atlàntic! No pot ser! *(Als altres dos.)* Ha perdut l'avió! És al tren de Saragossa a Barcelona!

Jordi – Déu existeix…

Natàlia – Però no ho saps? *(Als altres dos.)* No ho sap… L'avió de la Quatre Rals Airways que havies d'agafar s'ha estavellat al canal de la Mànega… No hi ha cap supervivent… Déu sigui lloat, és un miracle! *(Als altres dos.)* S'ha quedat tancat dues hores als lavabos de l'aeroport de Saragossa… No podia obrir la porta… Ja sabeu com són les instal·lacions d'aquestes companyies de baix cost… Després ha agafat l'AVE cap a Barcelona… D'acord… Em truques quan arribis a Sants, entesos…? Un petó molt fort, amor meu… *(Es disposa a penjar, però s'ho repensa.)* Eh… Pau? Has rebut el meu missatge? No, no, no era important, el pots esborrar, de debò… Ara que sé que no ets mort…

La Natàlia deixa l'auricular.

Natàlia *(radiant)* – Ara sí que em sembla que podem destapar la Veuve Clicquot!

El Jordi i la Cristina, que ja han destapat l'ampolla sense ella, no saben on ficar-se. Però estan contents com unes pasqües.

Cristina – Però si és meravellós! Oi, Jordi?

Jordi – Tu recuperes un marit, i nosaltres…

Cristina – Un amic!

Jordi – I quan arriba a Sants?

Natàlia – D'aquí a una hora, com a molt… Per fi s'acabarà aquest malson… Gràcies. Sense vosaltres no sé si ho hauria pogut suportar… Ja beurem el xampany un altre dia… Aniré a buscar-lo a Sants i després tornarem directament a casa… Després d'aquesta prova, ja enteneu que ens hem de dir unes quantes coses…

Cristina – Sí… Sobretot si, malgrat tot, escolta el teu missatge…

Jordi – Ni parlar-ne! Ho celebrarem tots junts. Oi, Cristina?

Natàlia – Al mateix temps, és l'únic supervivent… No sé si… M'imagino l'angoixa de les altres famílies que no han tingut tanta sort com jo…

Jordi – La vida és una loteria! Només cal encertar els números! És trist per als altres, però què hi farem. L'espectacle ha de continuar! I, francament… Amb els nervis que portes, no aparcaràs mai el tot terreny a Sants a aquestes hores. Li tornaré a trucar. Li diré que agafi un taxi i vingui directament aquí. Amb la maleta…

Natàlia – Un taxi…? No sé si ens el podem permetre, saps?

Jordi – Però nosaltres sí! Oi, Cristina?

Cristina – Nosaltres també tenim una bona notícia per donar-vos… Ara ja us ho podem dir… Va, Jordi…

Quan el Jordi es disposa a parlar, sona el telèfon fix. La Cristina contesta.

Cristina – Sí… Ah, Pau… Justament estàvem a punt de tornar-te a trucar per… *(Se li glaça el somriure.)* D'acord, te la passo… *(A la Natàlia.)* És el Pau. Ha rebut el teu missatge…

La Natàlia, descomposta, agafa l'auricular sense fil i comença a allunyar-se cap al balcó.

Natàlia – Escolta, Pau, t'ho explicaré tot, d'acord? I no t'ho prenguis així! Francament, després del que ens acaba de passar, hauries de relativitzar les coses, no? Et recordo que t'has escapat de la mort pels pèls! L'important és que tots dos siguem vius! Ets un supervivent, Pau!

Surt al balcó per acabar la conversa.

Jordi – Hòstia puta… Només ens faltava això…

Cristina – Ara sí que no serà fàcil fer-lo venir aquí a celebrar-ho amb xampany…

Jordi – Imagina't que, quan descobreixi que li han posat les banyes, decideixi tirar-se a les vies del metro de Sants. Amb la meva maleta…

Torna la Natàlia, amb cara de pomes agres.

Cristina – I doncs…?

Natàlia – No vol tornar a dormir a casa… Parla de divorciar-se…

Jordi – Doncs que vingui a dormir aquí, mentrestant! Oi, Cristina? Ja té la maleta feta…

Natàlia – Ah, la maleta, justament… Bé, no és el més important…

Els altres dos es queden de pedra.

Jordi – Què?

Natàlia – Doncs… El Pau ha perdut l'avió, però la maleta ja l'havia facturada… Malauradament, la podeu donar per perduda… Ha quedat al compartiment de càrrega de l'avió…

Jordi – Quin imbècil! *(A la Cristina.)* Digues-me que això no és veritat!

Natàlia – És clar, en certa manera sort que no era autèntica… Per cert, saps que això de les falsificacions no és gaire legal? Vaig veure un reportatge a la tele… El Pau hauria pogut tenir problemes a la duana…

Cristina – Per anar a Saragossa?

Natàlia – Quan passes per Londres…

Jordi – Si no se'n va ara mateix, la mato…

La Natàlia es queda una mica sorpresa per la reacció del Jordi.

Natàlia – No pateixis, us en compraré una d'autèntica, tal com us vaig prometre… Us ho dec…

Jordi – Això mateix! Amb els mil euros que ja ens deus…

Natàlia – Bé, crec que ara sí que me'n vaig. Oi, Cristina? Ja n'hem tingut prou, d'emocions, tots plegats…

La Cristina empeny prudentment la Natàlia cap a la porta per posar-la fora de l'abast de la fúria del Jordi.

Cristina – Va, no pateixis, tot s'arreglarà… Em truques demà, d'acord?

Natàlia – D'acord, et mantindré al corrent…

La Natàlia es disposa a travessar la porta, però es gira una última vegada.

Natàlia – Per cert, quina era aquella bona notícia que em volíeu donar…?

La Cristina acaba d'empènyer-la fora.

Cristina – Et truco demà…

La Natàlia se'n va. El Jordi i la Cristina es queden sols. Es deixen caure al sofà. Silenci feixuc.

Jordi – Seixanta milions d'euros…

La Cristina s'hi acosta amb tendresa.

Cristina – Au, tampoc no és tan greu… L'important és estar vius, no? I estar junts…

El Jordi es relaxa una mica.

Jordi – Tens raó…

Cristina – I què n'hauríem fet, de seixanta milions?

Jordi – Jo també m'ho pregunto…

Cristina – Vés a saber si la nostra parella hauria resistit una tempesta així…

Jordi – Per no parlar dels nostres amics… Mira, per poc no ens barallem amb el Pau i la Natàlia…

Silenci.

Jordi – De debò creus que si ens haguessin tocat seixanta milions a l'Euromilions ens hauríem divorciat?

Cristina – Et pot pujar al cap… Quan de cop i volta descobreixes que podràs satisfer tots els desitjos que fins llavors reprimies…

Jordi – Tens raó, la frustració és el ciment de la parella… Quan penso que de debò hauríem pogut ser multimilionaris… Se'm posa la pell de gallina…

Cristina – Au, ara podrem passar una nit tranquil·la. Tots dos, davant de la tele…

Jordi – Saps què em relaxaria de debò…?

Cristina *(plena d'esperança)* – Digues, digues… Estic disposada a satisfer tots els teus desitjos. Per compensar-te… per la pèrdua de la teva falsa maleta Vuitton.

Jordi – Un documental d'animals… Sobre la reproducció dels varans, per exemple…

L'entusiasme de la Cristina es refreda una mica.

Jordi – Saps que el varà és molt aficionat a les orgies? La femella copula successivament amb diversos mascles i els ous contenen el patrimoni genètic de tots els seus amants… T'imagines el fill de la Natàlia? Meitat del Pau i meitat del dentista…

Cristina *(desanimada)* – Encara queda una mica de vi de bric… Bé, el que ens ha deixat la Natàlia… En vols? Ara val més que ens hi tornem a acostumar…

Serveix dues copes mentre el Jordi engega la tele.

Locutor *(veu en off)* – … Acabem de localitzar el vol 32 bis de la companyia Quatre Rals Airways, que es donava per desaparegut sobre el canal de la Mànega. Segons sembla, després de fer escala a Brussel·les i Londres, el pilot s'havia adormit als comandaments de l'avió. Ha sobrevolat Barcelona sense aterrar i ha continuat cap al sud fins al Sàhara, on, en despertar-se, s'ha vist obligat a fer un aterratge d'emergència en ple desert per falta de combustible.

Jordi – És curiós, saps? Tinc la sensació que això ja no va amb mi.

Sona el telèfon. La Cristina s'aixeca com una zombi per contestar mentre el Jordi continua enganxat a la tele.

Locutor *(veu en off)* – Aquí teniu les primeres imatges de l'avió, captades des d'un aparell de reconeixement de les forces aèries d'Algèria…

Cristina – Sí…?

Locutor *(veu en off)* – Encara no se sap en quin estat es troben els passatgers que són dins del fuselatge, però en aquestes imatges d'una nitidesa extraordinària s'hi veuen clarament dos camells jugant amb una maleta…

Cristina – No pot ser…!

Atordida, la Cristina penja i torna cap al Jordi.

Jordi – Qui era…?

Cristina – El ginecòleg de la Natàlia… Bé, el meu… Tenim el mateix…

Jordi – I doncs…?

Cristina – Ha confós els nostres expedients… No està embarassada ella, sinó jo!

Jordi *(perdut)* – També teniu el mateix dentista?

Cristina *(exultant)* – Estic embarassada de tu! Tindrem un fill, Jordi!

Jordi *(no gaire entusiasmat)* – Però… Em pensava que no en podríem tenir… El teu ginecòleg m'havia dit que, veient la pinta dels meus espermatozoides, només teníem una possibilitat entre un milió que ens toqués el premi gros!

Cristina – És dimarts tretze!

Fosc.

Fi

VARIANT DEL FINAL PER A UN QUART PERSONATGE (PAU)

El Jordi no té temps de reaccionar perquè sona el timbre de la porta.

Jordi – Si torna a ser ella, fes-la entrar, que aquest cop la llenço jo per la finestra…

La Cristina va a obrir malgrat tot.

Cristina *(sorpresa)* – Ah, hola, Pau…! Bon viatge? Bé, vull dir… Ja no t'esperàvem…

Pau *(ombrívol)* – No us molesto?

Cristina – Però no, home, què dius ara…

Jordi – A aquestes altures…

El Pau entra al menjador, atordit.

Pau – Ah, Jordi, ets aquí…

Jordi – Doncs sí, ja ho veus. De fet, hi visc…

Pau – Sé que és tard. Però amb tot el que m'acaba de passar…

Jordi – Ara, tampoc no és el teu tren el que s'ha estavellat al mig del Sàhara, oi?

Pau – No, parlava de la Natàlia. Encara estic en xoc.

Cristina – Ens sap molt de greu, Pau… Oi, Jordi…?

Jordi – Mmm…

Cristina – Però seu, home, sisplau. Vols beure alguna cosa?

Jordi – Arsènic, estricnina…?

La Cristina li serveix una copa de vi de bric.

Cristina – Amb gel…?

El Pau no contesta. Seu i es beu la copa d'un glop sense immutar-se, sota les mirades atònites dels altres dos.

Jordi – Ah, sí… Sembla que la cosa és greu… Ni tan sols reacciona al vi de bric…

Pau – Fa deu anys que estem casats, us n'adoneu? Mai no hauria pensat que la Natàlia fos capaç de fer això…

Cristina – Va… No creus que t'ho prens una mica massa a la tràgica…?

Jordi – Acaba de descobrir que li han posat les banyes, tampoc no és poca cosa…

Cristina – Sempre he odiat aquesta expressió…

Pau – Et penses que coneixes la gent, i després…

Cristina – Tothom es pot equivocar…

Jordi – Home… Ficar-se al llit amb el dentista…

Pau – Era el meu dentista.

Cristina – I l'important és que ha tingut el valor de confessar-t'ho, no? Ha estat molt valenta, saps…?

Jordi – Sobretot ha estat molt burra…

Cristina – Això demostra que confia en tu… I la confiança és important en una parella… Oi, Jordi…?

Jordi – I tant, es pensava que era mort…

Cristina – Au, ja ho veuràs… Tot s'acabarà arreglant…

Pau – No ho sé… Em sembla que necessitaré una mica de temps…

Jordi – Quant de temps, més o menys…? No, perquè com tu dius, ja és tard… Jo ja aniria tirant cap al llit…

Cristina – El que vol dir el Jordi, a la seva manera, és que avui tots hem tingut moltes emocions… Però és normal que necessitis una mica de perspectiva… Dormiràs aquí al sofà… I demà ho veuràs tot una mica més clar…

Jordi – No et prometem que demà estiguis millor, eh? Només que ho veuràs una mica més clar…

Pau – Gràcies… Sabia que podia comptar amb vosaltres… En les desgràcies és quan es coneixen els amics de debò…

Jordi – Sí… És el que ens ha repetit la teva dona tota la nit…

Cristina – Vaig a buscar-te llençols… Jordi, treu una manta de l'armari…

El Jordi i la Cristina desapareixen un moment. El Pau s'aixeca i es dirigeix cap al balcó. S'acosta a la barana i s'hi aboca una mica. La Cristina torna, el veu i es queda glaçada, pensant que es disposa a saltar.

Cristina – Pau, no!

El Pau es gira cap a ella, una mica sorprès.

Pau – Eh… Només mirava les vistes…

Cristina – Ai, Déu meu, quin ensurt… Em pensava que…

Pau – No m'havia fixat mai que, si t'aboques una mica, des del vostre balcó es veu el Flamenc Rosa…

Cristina *(preocupada pel seu estat mental)* – El flamenc rosa…?

Pau – És un bar.

Cristina – Un local de flamenc?

Pau – No… Sobretot és un bar gai…

La Cristina es queda una mica desconcertada. El Jordi torna amb la manta i la llença al sofà.

Jordi – Bé, tampoc no l'hauré d'acotxar i fer-li un petó de bona nit, dic jo.

El Pau li llança una mirada ambigua.

Cristina – Ens promets que no faràs cap bestiesa?

Pau – Us ho prometo.

Cristina – D'acord, doncs anem tots a dormir. Nosaltres també hem tingut un dia dur…

Sona el telèfon fix. El Jordi contesta.

Jordi – Sí…? Sí, és aquí… D'acord, te'l passo… *(Allarga l'auricular al Pau.)* És la Natàlia, vol parlar amb tu…

El Pau agafa l'auricular de mala gana.

Pau – Sí… Escolta… No… No ho sé… No… T'ho dic demà, d'acord… Sí, necessito uns dies per pensar-m'ho, ho pots entendre, no…?

Jordi *(inquiet)* – Uns dies…?

Pau – Això, ja parlarem…

Penja.

Cristina – Estic segura que la vostra parella sabrà superar aquesta prova… i en sortirà encara més reforçada!

Pau – Jo també m'he ficat al llit amb el dentista…

Cristina *(després d'un moment de dubte)* – Doncs ho veus? Tampoc no és tan greu…

El Jordi se la mira estupefacte.

Cristina *(al Pau)* – I no t'ho he dit! *(Al Jordi.)* Li ho diem?

Jordi – Què?

Cristina – Soc jo, la que està embarassada, Pau!

Jordi – Ah, sí, és veritat.

Cristina – No és una bona notícia, això?

Jordi – Per a tu, la bona notícia és que la teva dona no està embarassada del teu amant.

Cristina – No, després de tot el que ens ha passat avui, també a nosaltres… Justament en parlàvem amb el Jordi fa un moment. L'important és continuar units, passi el que passi… Superar les dificultats… Junts… Els diners, en una parella, no són el més important!

Pau – Els diners?

Cristina *(al Jordi)* – També l'hi expliquem? *(El Jordi no contesta, abatut.)* Doncs resulta que a la maleta que et vaig deixar per anar a Saragossa…

Pau – La falsa maleta Vuitton…

Cristina – Hi havia una butlleta de l'Euromilions…

Pau *(distret)* – Ah, sí, una butlleta…

Cristina – Aquesta nit, mirant la tele, hem descobert que havíem encertat tots els números…

Pau – Quant?

Jordi – Seixanta milions.

Pau – Ah, carai…

Cristina – Ja et pots imaginar que no tornarem a veure mai més aquella butlleta…

Jordi – Tret que el camell que ha recuperat la meva maleta vagi a l'administració de loteria a cobrar el premi gros.

Cristina – Ho veus? Acabem de perdre seixanta milions a l'Euromilions, però guanyem un fill que ja no esperàvem!

Jordi – Ja saps què diuen: qui té mala sort en el joc, té bona sort en l'amor…

Pau – Em sap molt de greu… Vull dir pels seixanta milions… En part és culpa meva…

Jordi *(amenaçador)* – En part…?

Cristina – Em sembla que ara sí que valdria més anar a dormir. Vens, Jordi…?

La Cristina s'enduu el Jordi cap a l'habitació. El Pau es queda sol. Surt al balcó i rumia. Després agafa el mòbil i marca un número.

Pau – Digui…? No, no soc mort… Em sap greu tornar-la a decebre, sogra… Em pot passar la Natàlia? Gràcies… *(Al cap d'un moment.)* Natàlia? Soc el Pau… Escolta, m'ho he pensat bé i… Sí, tan de pressa, què vols que et digui… Normalment em retreus que no penso prou de pressa… O sigui que prefereixo dir-t'ho ara mateix… No et podré perdonar mai que t'hagis ficat al llit amb el meu dentista… Demanaré el divorci, Natàlia… Sí, ja ho sé, soc un pobre desgraciat… Sí, ja ho sé, la teva mare ja t'ho havia dit… D'acord, demà el meu dentista t'enviarà els papers del divorci… Sí, el meu advocat, no és el que he dit? Això, ves a la merda tu també… Bona nit, Natàlia.

El Pau penja, rumia i es treu de la butxaca de la camisa la butlleta de l'Euromilions. Se la mira.

Pau – Seixanta milions… La Cristina té raó… Encara no és ni demà al matí i ja ho veig tot molt més clar… *(Adonant-se'n de debò.)* Seixanta milions d'euros! *(Li tremola la mà, se li escapa la butlleta i cau al caire del balcó.)* Merda… No pot ser… Hòstia puta…

Comença a passar nerviosament per damunt de la barana. De sobte rellisca, fa un crit, perd l'equilibri i es queda immòbil en la posició d'algú que comença a caure.

Fosc.

Se sent, com en un somni, un diàleg enregistrat.

Jordi – Què hi podem fer, contra el destí…?

Cristina – Res…

Jordi – És increïble, oi…?

Cristina – Sí… Era l'únic que no anava a l'avió i, al final, el Pau serà l'única víctima de l'accident aeri…

Jordi – Has trucat als bombers…?

Cristina – Haurien d'arribar d'un moment a l'altre.

Jordi – De debò creus que s'ha volgut suïcidar?

Cristina – Ningú no cau d'un balcó així com així…

Jordi – Si almenys hagués pintat ell el meu quadre… Encara podria esperar que pugés de preu.

Se sent la sirena d'una ambulància que s'acosta.

Cristina – Ja són aquí… Per fi ens podran dir si el Pau és mort de debò… Al capdavall, només som al primer pis.

Jordi – Fa cara d'estar molt mort, no?

Cristina – Sempre hi pot haver un miracle…

Jordi – Sí… És dimarts tretze!

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-527-3

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.